

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπείκωνον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν κατάλληλον περιεχόμενον σύγγραμμα, ελπίεις αποκλίνει εις την χάριν ημών διατριβής, και υπό του Οικονομικού Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως σύγγραμμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικού έρωχ. 7.— Έξωτερικού έρω.χρ. 8
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
 Έν Έλλάδι λικ. 15.— Έν τώ Έξωτ. έρω.χρ. 0,45
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
 Όδός Αίδλου, 119, Έναντι Χρυσοσφαινωτιστήριου

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Έν Αθήναις, την 30 Νοεμβρίου 1896

Έτος 48ον.—Άριθ. 48

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 (Συνέχεια. Ίδε σελ. 369)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΜΑΚΡΟΤΑΤΗ

Το κυβερνείον του Πέρμου εδρίσκειται επί της ράχως των Ούραλιών, και έπιπέσει τρόπον τινά αυτήν. με τον ένα πόδα επί της Ασίας και με άλλον επί της Βύρωπης. Ορίζεται πρὸς βορρᾶν υπό του Κυβερνείου της Βολογδίας, πρὸς ανατολάς υπό του Τοβόλσκου, πρὸς δυσμάς υπό της Βιάτκας και πρὸς νότον υπό του Όρεμβούργου. Ούτως χάρις εις την τοκοθεσίαν του, ο πληθυσμός είνε περιεργότατον κράμα ανατολικῶν και ευρωπαϊκῶν τύπων.

Το Πέρμον, η δρώνυμος πρωτεύουσα, είνε πόλις κατοικουμένη υπό εξακισχιλίων ψυχῶν. Κεῖται επί του ποταμοῦ Κάμα και κάμνει σημαντικὴν εξαγωγὴν μεταλλῶν. Πρὸ του δεκάτου ογδῶου αἰῶνος ἦτο ἀπλή κωμόπολις ἄλλα πλουτισθεῖσα διὰ της ἀνακαλύψεως μεταλλείων χαλκοῦ τῷ 1723, η κωμόπολις ἀνεκηρύχθη πόλις τῷ 1781.

Δικαιολογεῖ τουλάχιστον τον τίτλον τουτον; Μὰ την ἀλήθειαν, μόλις και μετά βίας! Στερεῖται κτιρίων μεγαλοπρεπῶν· αἱ ὁδοί της είνε στεναί και ρυπαραί, αἱ οἰκίαι τας μικραί και ὄχι πολὺ ἀνεταί, τὰ ξενοδοχεῖα της, — ὧ αὐτά, κανεὶς ξένος δὲν ἐφαντάσθη νὰ τα ἐπαινεῖ ποτέ...

Ἄλλα τὸ ζήτημα του καταλύματος δὲν ἐνδιέφερε την οἰκογένειαν Κασκαμπέλ. Μήπως η «Εὐδρόμος Οἰκία» δὲν ἦτο πάντοτε ἰκανὴ νὰναπληρώσῃ τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον; Ὁ Κασκαμπέλ τουλάχιστον δὲν θὰ την ἀντήλλασε οὔτε με αὐτὸ τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων!

«Γιὰ συλλογισθῆτέ το! ἔλεγε συχνά. Ἡ Εὐδρόμος Οἰκία ἦλθεν ἀπὸ τὸ Σακραμέντον εἰς τὸ Πέρμον!.. Οὐτὰ πολὺ, οὔτε ὀλίγον!.. Δεῖξτέ μου τώρα και σᾶς ἓνα ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων, τοῦ Λονδίνου, τῆς Βιέννης ἢ τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ να ἔκαμε τὸ ἴδιον!»

Τὶ νὰπαντήσῃ κανεὶς εἰς τοιοῦτου εἶδους συλλογισμὸν;..

Λοιπὸν την ἡμέραν ἐκείνην τὸ Πέρμον ἐπλουτίσθη διὰ μιᾶς ἀκόμη οἰκίας, ἐγκαταστάσεως εἰς τὸ μέσον της μεγάλης του πλατείας με την ἀδειαν τοῦ πολιτικοῦ διοικητοῦ του Κυβερνείου, — ἢ ὅπως θὰ ἐλέγαμεν ἡμεῖς του Νομάρχου, διότι τοιαῦτα περίπου καθήκοντα ἐκτελεῖ ὁ ἀνώτερος ἄρχων του ρωσικοῦ Κυβερνείου. Ὁ διοικητὴς του Πέρμου οὐδὲν ὑποπτον εἶδεν εἰς τὰ ἔγγραφα του θιάσου Κασκαμπέλ.

Εὐθὺς ἀπὸ της ἀφίξεως της «Εὐδρόμου Οἰκίας», ἐκινήθη ἡ περιέργεια του πλήθους. Οἱ γάλλοι ἐκεῖνοι σχοινοβάται, οἱ ἐρχόμενοι ἀπὸ τὰ ἐνδότερα της Ἀμερικῆς με ἄμαξαν ἀρρομένην ἀπὸ ρέννουσ, δὲν ἦτο δυνατόν παρα νὰ κινήσουν την γενικὴν προσοχὴν. Διὰ τοῦτο ὁ θιασάρχης ἐλογάριαζεν ὅτι θὰ κάμῃ πολὺ καλὴς δουλειὰς εἰς τὸ Πέρμον.

Και ἀκριβῶς ἡ ἐμπορικὴ πανήγυρις του Πέρμου εἰρίσκειτο εἰς την ἀκμὴν της και ἐπρόκειτο νὰ διαρκέσῃ ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας. Ἦσαν τῷ ὄντι ἐξηραλισμένοι καλαὶ τινες εἰσπράξεις ἄλλα δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουν καιρόν, διότι πρῶτα εἰς τὸ Πέρμον και κατόπιν εἰς την Νίσσαν, ἐπρόκειτο νὰ συναχθοῦν τὰναγκαιούντα διὰ την εἰς Γαλλίαν ἐπιστροφὴν χρήματα. Ἀργότερα... εἶχε ὁ Θεός. — ὁ Θεός ὁ ὅποιος πάντοτε ἕως τώρα ἐδείχθη ἐκτάκτως εὖνους και φιλόανθρωπος πρὸς την οἰκογένειαν Κασκαμπέλ!

Διὰ τοῦτο την ἄλλην ἡμέραν ἐσηκώ-

Ἡ παράστασις ἀνηγγέλη διὰ της ἐπομένης εἰδοποιήσεως, ἡ ὁποία εἶχε γραφῆ διὰ μεγάλων ρωσικῶν χαρακτήρων. (Σελ. 377, στήλ. γ.)

θησαν ἔλοι πρῶτ. Ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος, ὁ Μακρολέλεικας και οἱ δύο ρωσοὶ ναῦται ἠγωνίζοντο ποῖος νὰ δεῖξῃ μεγαλητέραν προθυμίαν και δραστηριότητα, εἰς τὰς προετοιμασίας της παραστάσεως. Ὁ κύριος Σέργιος ὅμως δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ, ὅπως εἶχεν ὑποσχεθῆ, — πρᾶγμα διὰ τὸ ὅποσον ἐστενοχωρεῖτο ὁ Ὅρτικ, ἀλλ' ἐστενοχωρεῖτο και ὁ Κασκαμπέλ...

Ἀπὸ τὸ πρῶτ ἡ παράστασις ἀνηγγέλη διὰ της ἐπομένης εἰδοποιήσεως, ἡ ὁποία εἶχε γραφῆ διὰ μεγάλων ρωσικῶν χαρακτήρων, καθ' ὑπαγόρευσιν του κ. Σεργίου και ἐτοιχοκολλήθη με ἄλλην την δυνατὴν πομπὴν και μεγαλοπρέπειαν ἐζωθεν της «Εὐδρόμου Οἰκίας»:

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

Γαλλικός θίασος, επανερχόμενος ες Αμερικής.

Γυμνάσια αθλητικά, γυμνάσια τακτοδοτικά, γυμνάσια ισορροπίας, ταχυδακτυλουργικά παίγνια, χοροί, χάρις, μαγεία!

Κασκαμπέλ, πρώτος αθλητής, εις όλα τα είδη.

Κα. Κασκαμπέλ, πρώτη παιλαίστρια, εις όλα τα είδη, νικήσασα εις τους Διεθνείς Αγώνες του Σικάγου.

Γεάννης, ισορροπιστής, εις όλα τα είδη.

Άλέκος, πηδηκτής, εις όλα τα είδη.

Ναπολέαινα, χορεύτρια, εις όλα τα είδη.

Μακρολέλεκος, κωμικός εις όλα τα είδη.

Ζόκος, παπαγάλος, εις όλα τα είδη.

Τζών Μπούλλ, πύθκος εις όλα τα είδη.

Βάγκραμ } ακόλοι εις όλα τα είδη
Μαρέγκος }

Έκτακτος έπιτυχίας

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΝΟΣ ΔΡΥΜΟΥ

Παντομίμα με αρραβώνας, γάμον, εκκλησίες και λύσην.

Το λιμπρόν τοῦτο ἔργον ἀριθμεί τρεῖς χιλιάδας ἐκατὸν ἑβδομήκοντα ἐπὶ παριστάσεις ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν τῇ ἑλληδακίῃ.

Σημειώσεις. Ἐπειδὴ ὁ προφορικός λόγος εἰς τὴν παντομίμα ἀντικαθίσταται τελείως διὰ χειρονομίαν καὶ σχημάτων παρὸς εἶδους, ἐννοεῖται διὰ τὸ ἀριστοτέλεσμα τοῦτο τῆς δραματικῆς τέχνης δύναται τὰ ἐννοήσων καὶ αὐτοὶ οἱ ἐκγονοὶ κοροί.

Πρὸς εὐκολίαν τοῦ σαβαστοῦ κοινού, δύναται πᾶς τις νὰ εἰσέλθῃ δωρεάν. Αἱ θέσεις δὲν θὰ μᾶς πληροῦνται, παρὰ μόνον ὅταν καταλαμβάνονται.

Τιμὴ: 10 κηπίκια ἀδιακρίτως.

Συνήθως ὁ Κασκαμπέλ εἶδε τὰς παραστάσεις αὐτὰς ἐν ὑπαίθρῳ, ἀπλόων ἐν παρκετάσμα κυκλοτεροῦς πρὸ τῆς «Βυδρόμου Οἰκίας». Ἄλλ' ἡ μεγάλη πλατεῖα τοῦ Πέρμου εἶχεν ἐν ἀμφιθέατρον ἑξήλινον, χρησιμεῖον διὰ τὰς παραστάσεις τῶν Ἰπποδρομίων. Ἄν καὶ παλαιὸν τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ καὶ εἰς πάντα ἄνεμον ἀναπεπταμένον, ἐν τούτοις ἦτο ἀκόμη ἀρκετὰ στερεὸν καὶ ἦ-

δύνατο νὰ περιλάβῃ διακοσίους ἕως διακοσίους πενήκοντα θεατὰς.

Ὅπως δὴ ποτε τὸ ἑξήλινον ἀμφιθέατρον ἦτο πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τοῦ Κασκαμπέλ καὶ διὰ τοῦτο ὁ θιασάρχης ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Δῆμαρχον τὴν ἀδειαν νὰ το χρησιμοποίησῃ κατὰ τὴν ἐν τῇ πόλει διαμονὴν του. Ἡ ἄδεια τῷ ἐγορηγῆθῃ ἀσμένως.

Καλοὶ ἄνθρωποι τελοςπάντων αὐτοὶ οἱ Ρῶσοι—ἂν καὶ ὑπῆρχον μεταξύ τῶν Ὀρτικ καὶ ἄλλα τοιούτου εἶδους ὑποκείμενα Ἄλλα ποῖα χώρα δὲν εἶχει καὶ κακούργους; . . .

Ὁ ἑξήλινος ἱππόδρομος τοῦ Πέρμου δὲν θὰ ἐταπεινοῦτο βεβαίως ἀπὸ τὰς παραστάσεις, τὰς ὁποίας θὰ εἶδεν εἰς αὐτὸν ὁ θίασος Κασκαμπέλ. Δι' ἐν μόνον πρᾶγμα ἐλυπεῖτο ὁ διεθυντής του: ὅτι ἡ Α. Μεγαλειότης, ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος Β' καθὼ εὐρισκόμενος ἐν Πετροπόλει,—φεῦ, πολὺ μακρὰν τοῦ Πέρμου!—δὲν θὰ ἦτο εὐκολον νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν πρώτην τουλάχιστον παράστασιν!

Ὅπως δὴ ποτε ἡ μεγαλητέρα ἀνησυχία τοῦ Κασκαμπέλ ἦτο μήπως ὁ θίασός του δὲν ἔκαμνε τόσῳ καλὴν ἐντύπωσιν, διότι εἶχον παραμεληθῇ τὰ γυμνάσια διαρκούντος τοῦ ταξιδίου καὶ ἴδια ἀπὸ τῶν Οὐραλίων. Διὰ τοῦτο τοὺς ἔβαλεν ὅλους νὰ γυμνασθῶν πρὸ τῆς παραστάσεως, εἰς τὰ κυβιστήματα, εἰς τοὺς χορούς, εἰς τὰ ταχυδακτυλουργικὰ παίγνια κτλ. Δὲν ἦτο ἄλλως ἀνάγκη νὰ ἐκναλάβουν καὶ τὸ δρᾶμα. Τὸ εἶχαν καί τῃ τῶσας φορές—καὶ χωρὶς ὑποβολέα μάλιστα! . . .

Ἐν τούτοις ὁ Ὀρτικ ἀπέκρυπτε μετὰ κόπου τὴν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένοι ἡ παρατετακμένη ἀπουσία τοῦ κ. Σέργιου.

Ἄφ' οὐ δὲν ἔλαβε χάραν ἡ συνέτευξις τῆς προτερίας, ἐπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συντρόφους του, ὅτι ἡ ὑπόθεσις θάνευετο ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, καὶ τὸ ἐπραξε. Καὶ τὴν ἡμέραν πῶς δὲν ἐκείστροφεν ἀκόμη εἰς τὸ Πέρμον ὁ κ. Σέργιος, ἐνῶ ὁ Κασκαμπέλ τῷ εἶπεν ὅτι θὰ ἐπέστρεφε τὴν ἴδιαν ἐκείνην ἑσπέραν. Μήπως ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἑπαυλιν τῆς Βάλσκα; Πολὺ πιθανόν, διότι δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἐκεῖ θὰ μετέβῃ. Ὁ Ὀρτικ ἐπρεπε βεβαίως νὰ δεικνύῃ ὀλιγωτέραν ἀνυπομονήσιν. Ἄλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἠρώτησε πάλιν τὸν Κασκαμπέλ, ἂν εἶχεν εἰδήσεις ἐκ μέρους τοῦ κ. Σέργιου.

«Δὲν ἠξέυρω τίποτε! ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Μὰ πῶς; δὲν τον ἐπεριμένετε, νομιζῶ, χθὲς βράδυ; ὑπέλαβεν ὁ Ὀρτικ.

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κατὶ θὰ τον ἐμπόδιε. . . Πολὺ θὰ λυπηθῶ ἂν δὲν προφθά-

σῃ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν παράστασιν μας. Ἄ, θὰ εἶνε ἀριστοτέλεσμα! Ὁ ἰδῆς, Ὀρτικ, θὰ ἰδῆς. . .

Ἄν ὁ Κασκαμπέλ ὠμίλει ὡς ἄνθρωπος μὴ ἔχων οὐδεμίαν ἀνησυχίαν, ἐν τούτοις κατὰ βάθος ἦτο ἀνησυχος, καὶ πολὺ μάλιστα.

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ἀφ' οὐ τῷ ὑπεσχέθη νὰ ἐπιστρέφῃ πρὸ τῆς αὐγῆς, ὁ κ. Σέργιος εἶχεν ἀκέλευθ διὰ τὴν ἑπαυλιν τῆς Βάλσκα. Ἐξ βέροτια διὰ νὰ ὑπάγῃ, καὶ ἐξ διὰ νὰ ἐπιστρέφῃ, δὲν ἦτο μέγαλον πρᾶγμα! Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἐπιστρέφῃ ἀκόμη, τρία πράγματα ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ἢ ὅτι ὁ κ. Σέργιος εἶχε συλληφθῇ πρὶν φθάσῃ ἀκόμη εἰς τὴν Βάλσκαν. ἢ ὅτι ἐρθασε μὲν, ἀλλ' ἡ κατάστασις τοῦ πρίγκηπος Ναρκίην τὸν ἠνάγκασε νὰ παραμείνῃ ἐκεῖ, ἢ ὅτι εἶχε φύγῃ ἐκεῖθεν τὴν ἴδιαν νόκτα διὰ νὰ ἐπιστρέφῃ, καὶ συνελήφθη καθ' ὅδον. Τὸ νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι οἱ σύνενοχοι τοῦ Ὀρτικ εἶχον κατορθώσῃ, νὰ τον ἐλευθέρουν εἰς καμμίαν καγίδα, θὰ ἦτο πολὺ παρακινδυνευμένον ὅταν δὲ τοιοῦτόν τι ἐξέφρασεν ἡ Καγέττη, ὁ Κασκαμπέλ ἀπήντησεν:

«Ὁχι! ὁ Ὀρτικ δὲν θὰ ἦτο τόσο ἀνησυχος, ὅσον φαίνεται τώρα! Δὲν θὰ μ' ἐρωτῶσε τί γίνεται ὁ κ. Σέργιος, ἂν ἤξευρεν ὅτι οἱ σύντροφοί του τὸν εἶχον εἰς τὰ χέρια των! Ἄ, τὸν παληάνθρωπον! Ἄν δὲν τον ἰδῶ κρεμασμένον, μαζὶ μετὸν Κίρσαφ τὸν φίλον του, δὲν θὰ ἠσυχάζω εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον—καὶ ἴσως οὐτε εἰς τὸν ἄλλον!»

Ὁ Κασκαμπέλ λοιπὸν δὲν ἐκρυπτε τὴν ἀνησυχίαν του. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Κορνηλία, μολοντί δὲν ἦτο ὀλιγωτέρον ἀνησυχος καὶ αὐτὴ διὰ τὴν τύχην τοῦ κ. Σέργιου, τῷ ἔλεγε:

— Ἠσύχασε, Καίσαρ! Μὴν κάμνης ἐτοί! ὁ κ. Σέργιος θὰ ἔλθῃ. . . δὲν εἶνε τίποτε.

— Ὁ ἔλθῃ! μάλιστα, θὰ ἔλθῃ! ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἄλλὰ δὲν συλλογιέσαι ὅτι ἐπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ πρὸ πολλοῦ;

— Ἔστω! ἀλλὰ τί φοβεῖσαι, ἀφ' οὐ κανεὶς δὲν ἠξέυρη, ἀφ' οὐ κανεὶς δὲν ἠμπορῇ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι εἶνε ὁ κόμης Ναρκίνης;

— Ναι. . . κανεὶς, πραγματικῶς κανεὶς. . . Ἄλλὰ ξεύρω κ' ἐγὼ! ἐκτός ἂν. . .

— Ἐκτός ἂν! καὶ τί θὰ πῇ αὐτό; Μήπως θέλεις τώρα νὰ μιμηθῆς τὸν Μακρολέλεκαν; Τί ἐννοεῖς μετὸ ἐκ τὸς ἂν; Μόνον ἐσὺ καὶ ἐγὼ ἠξέυρομεν τὸ μυστικόν τοῦ κ. Σέργιου. Φαντάζεσαι ὅτι θὰ ἤμουν ἐγὼ ἱκανὴ νὰ το προδώσω;

— Σὺ, Κορνηλία; ποτέ! . . . ἀλλὰ οὐτε ἐγὼ!

— Λοιπὸν; τί φοβεῖσαι;

— Ἴδου τί φοβοῦμαι. Εἰς τὸ Πέρ-

μον ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι ἐγνώρισαν ἄλλοτε τὸν κόμητα Ναρκίην. Αὐτοί, ἂν τὸν ἰδοῦν τώρα, δὲν ἠμποροῦν τόχα νὰ τον ἀνγνωρίσουν; Ἐπιπτα ἠμπορεῖ νὰ φανῇ παρόμοιος, ὑποπτον, τὸ νὰ ὑπάρχῃ καὶ εἰς Ρῶσσοις εἰς τὸν θίασόν μας. . . Ἐπὶ τέλους, Κορνηλία, ἠμπορεῖ νὰ λέγῃ ὑπερβολὰς ἀλλ' ἡ ἀγάπη που αἰσθάνομαι διὰ τὸν κ. Σέργιον δὲν μᾶρνεῖ νὰ εἶμαι ἡσυχος. . . Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ. . .

— Καίσαρ! πρόσθε μήπως δώσης ἐσὺ ἀφορμὴν εἰς ὑποφίαν! παρετήρησε πολὺ εὐλόγως ἡ Κορνηλία πρόσθε πρὸ πάντων μὴν κάμνης τίποτε ὑπόπτους καὶ ἀκαταλλήλους ἐρωτήσεις! Κ' ἐγὼ λυποῦμαι καὶ ἀνησυχῶ διὰ τὴν ἀργοπορίαν καὶ θὰ ἐπροτιμούσα νὰ ἦτο τώρα ἐδῶ ὁ κ. Σέργιος! Ἄλλὰ ὁ νοῦς μου δὲν πηγαίνει εἰς τὸ χειρότερον καὶ σέπτομαι ὅτι ὁ κ. Σέργιος θὰ ἔμεινεν εἰς τὴν Βάλσκαν πλησίον τοῦ πατρὸς του. Τώρα τοῦ εἶνε ἡμέρα φοβεῖται νὰ ἐπιστρέφῃ, τὸ ἐννοῶ, καὶ περιμένει νὰ νυκτώσῃ. . . Λοιπὸν, παῦσε τὰς ἀνοησίας, Καίσαρ! Ψυχραιμία, φίλε μου, ψυχραιμία! καὶ συλλογίσου ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ καίξῃς τὸν ρόλον τοῦ Φρακάσαρ, μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας ἐπιτυχίας τοῦ καλλιτεχνικοῦ σου σταδίου!»

(Ἐπεται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΕΤΗΣ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Κάτωθεν τοῦ τίτλου «Καίσαρ Κασκαμπέλ» ἀναγινώσκετε πάντοτε: «μυθιστόρημα τοῦ λίου Βέρν, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας». Πράγματι ὅλη ἡ σειρά τῶν «Παραδόξων Ταξιδίων» τῶν τῶσῳ τερπνῶν καὶ διδακτικῶν μυθιστορημάτων τοῦ Βέρν, — σειρά εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει καὶ ὁ θαυμάσιος Κασκαμπέλ, — εἶχε βραβευθῆ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ἄλλὰ γνωρίζετε καὶ ἄλλα βιβλία διὰ τῆς «Διαπλάσεως» τὰ ὁποῖα ἔτυχον τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς τιμῆς, τὴν Μαρουσίαν κ. γ. τὸν Πυρεϊοπέλην, τὸ Ἐν Οἰκογενεῖα, τὸν Ἀγροτικὸν Οἰκίσκον κτλ.

Ἄλλ' ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία δὲν βραβεύει μόνον βιβλία καὶ συγγραφεῖς, — βραβεύει καὶ πράξεις καλὰς, βραβεύει καὶ ἀνθρώπους ἐναρέτους. . .

Πρὶν ὅμως σας ὁμιλήσω περὶ τῶν περιέργων αὐτῶν βραβείων ἀρετῆς, πρέπει νὰ σας εἰπῶ ὀλίγα περὶ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία, μικροὶ μου φίλοι, εἶνε τὸ ἀρχαιότερον καὶ ἐνδοξότερον φιλολογικὸν σωματεῖον τοῦ κό-

μου. Ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Μαζαρινού, τοῦ διασώμου πρωθυπουργοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἀριθμῆ ἐκομῆτως ζωῶν τριῶν πενηντοῦ αἰώνων. Ἀποτελεῖται πάντοτε ἀπὸ τεσσαράκοντα μέλη, τοὺς μεγαλητέρους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας διότι ὅταν ἐν μέλος τῆς Ἀκαδημίας ἀποθάνῃ, ἀντικαθίσταται ἀμέσως δι' ἐκλογῆς. Οὕτως ὑπῆρχαν ἀκαδημαῖκοι, — οἱ ὅποιοι ἄλλως λέγονται καὶ ἀθῆνατοί, — ὅλοι ὅσοι ἐλάμπρυναν καὶ ἐδόξασαν τὴν γαλλικὴν φιλολογοίαν κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν αἰώνων καὶ σήμερον, ὅπως πάντοτε, τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν ἀποτελοῦν τεσσαράκοντα οἱ μεγαλητέροι καὶ ἐνδοξότεροι ἐκ τῶν συγχρόνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν.

Αὐτοὶ λοιπὸν ἀπονέμουν καὶ τὰ λεγόμενα «βραβεῖα ἀρετῆς». Ἄν βραβεύεται ἐν βιβλίον, διότι εἶνε ὠραῖον καὶ διδακτικόν, διότι θὰ τέρψῃ, θὰ ὠφελήσῃ καὶ θὰ διδάξῃ τοὺς ἀναγινώστας του, ἀρὰ γε καὶ μίαν ὠραία πράξιν, καὶ εἰς ὠραῖος βίος, δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα, δὲν εἶνε ἐπίσης ἀξίος βραβεῖου; Τοῦτο ἐσκέφθη ὁ ἰδρύσας τὰ βραβεῖα τῆς ἀρετῆς. Ὁ ἄνθρωπος—εἶπε καθ' ἑαυτόν, — ὁ ὅποιος ἐκπληροῖ μὲ τὸ παραπάνω τὸ καθήκον του, ὁ ὅποιος πολλὰς γίνεται μάρτυς τοῦ καθήκοντος, πρέπει νὰ τιμωρῆται ἐκεῖνος ὁ ὅποιος τὸ παραβαίνει. Ἡ κοινωνία ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸ σχολεῖον καὶ ὅπως βραβεύονται ἢ τιμωροῦνται καὶ γίνονται παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους οἱ μαθηταὶ διὰ τὴν ἐπιμελείαν των ἢ διὰ τὴν ἀμέλειαν, οὕτω πρέπει νὰ βραβεύονται ἢ νὰ τιμωροῦνται καὶ νὰ γίνωνται παράδειγμα εἰς τὴν κοινωνίαν οἱ δεικνύοντες ἐξόχους ἀρετὰς ἢ μεγάλα ἐλαττώματα. Ὁ νόμος τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς. Ἐγὼ μόνον περὶ τῶν καλῶν θὰ προνοήσω. Ὁ κατὰ θέσιν λοιπὸν χρημάτων καὶ θανάθεω εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν νὰ βραβεύῃ κατ' ἔτος τοὺς ἀξίους βραβεῖου. Ὁ οὕτως ἐσκέφθη ὁ βαρῶνος Μοντυῶν, ὁ διάσημος γάλλος φιλόσοφος, ὁ ὅποιος ἴδρυσεν τὰ βραβεῖα τῆς ἀρετῆς.

Πῶσον εἶνε συγκινητικαὶ αἱ ἐκθέσεις, τὰς ὁποίας δημοσιεύει κατ' ἔτος ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία, ἡ ἀπονέμουσα τὰ βραβεῖα τοῦ Μοντυῶν! Πῶσαι ἱστορίαι ἀρετῆς καὶ ἀφοσιώσεως ὑπερανθρώπου! Πῶσαι χαρακτῆρες ἀδαμάντινοι, ψυχαὶ ἀληθῶς ἀγγελικαὶ διαλάμπουν εἰς τὰς Ἐκθέσεις αὐτὰς! Ἄλλοτε βραβεύεται πτωχὴ ὑπηρετρία, ἡ ὁποία ὄλην τὴν ζωὴν ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν κυρίων τῆς καὶ ἡ ὁποία, ὅταν αὐτοὶ ἐδυστύχησαν, ἔχι μόνον δὲν τοὺς ἐγκατέλειπεν, ἀλλὰ καὶ ἐργάσθη διὰ νὰ τοὺς βρέψῃ! . . . Ἄλλοτε βραβεύεται γέρον πτωχός, ὁ ὅποιος ἀνέθρεψε δύο παιδία,

τὰ ὁποῖα εὗρεν ἐγκαταλειμμένα καὶ ἐστερεῖτο καὶ ὑπέφερον αὐτὸς, διὰ νὰ μὴ ὑποφέρουν ἐκεῖνα καὶ τα ἠγάπησε μὲ τόσην ἀφιλοκέρδειαν, ὥστε νὰ μὴ δεχθῇ καμμίαν ἀμοιβήν, ὅταν κατόπιν τὰ παιδία ἐκαυέυρον τοὺς γονεῖς των πλουσίους. . . Ἄλλοτε πάλιν βραβεύεται παιδίον, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἠρωτισμοῦ του ἔσωσεν ὀλόκληρον οἰκογένειαν ἀπὸ βέβαιου θανάτου. . .

Πολλοὺς τοιούτους ἀγνώστους ἥρωας, πολλοὺς μάρτυρας τοῦ καθήκοντος ἀποκαλύπτουν κατ' ἔτος αἱ ἐκθέσεις τῆς Ἀκαδημίας: ὁ δὲ ἀναγινώσκων αὐτὰς χαίρεται, ὅτι τὰ παραδείγματα τῶν ἐκτάκτων καὶ μεγαλῶν ἀφοσιώσεων δὲν ἀπαντῶνται μόνον εἰς τὰ μυθιστορήματα.

Ἐφέτος, — πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων τῆς ἀρετῆς, — τὸ πρῶτον βραβεῖον ἐδόθη εἰς ἓνα ἱερέα, τὸν ἀδδῶν Λανός, ἐφημέριον τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς τοῦ Σαιν Σὺρ. Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνδρὸς ὑπῆρξε μίαν ἀφοσίωσιν— ἀφοσίωσιν εἰς τὴν γαλλικὴν σημαίαν, εἰς τὸν γαλλικὸν στρατόν, τὸν ὁποῖον παρηκολούθησεν εἰς πολλὰς ἐκατρατείας ὡς ἱερεὺς, ἀκαταπόνητος καὶ ἀψηφῶν τοὺς κινδύνους, ὑποστηρίζων δὲ τοὺς ἄλλους διὰ τοῦ παραδείγματός του, διὰ τοῦ θερμοῦ του λόγου, διὰ τῆς παρηγορίας τῆς θρησκείας. Καὶ ὅλοι ἐπεδοκίμασαν τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἐπλεξαν ἀκόμη μίαν φοράν τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ ἱερέως.

Ἄν εἶχαμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἑλλάδα βραβεῖα Μοντυῶν, τὸ πρῶτον ἐφέτος θὰ εἶδιδετο βέβαια εἰς τὸν γενναῖον ἐκείνον ναυτικόν, ὁ ὅποιος κατὰ τὴν τελευταίαν πλημμύραν, εἰς τὰ Καμίνα τοῦ Πετραϊῶς, ἔσωσε τὴν ζωὴν δεκαπέντε ἀνθρώπων. Φοβερὸν τὸ ρεῦμα ἐσάρωνε τὰ πάντα καὶ ὁ γενναῖος ἐκεῖνος, ἀκούων τὰς φωνὰς τῶν πνιγόμενων, ἐπιπτεν εἰς τὸ νερόν, τοὺς ἐρθανε κολυμβῶν καὶ ἐπέστρεφε φέρων πότε μίαν γυναῖκα, πότε ἓν παιδίον, πότε ἓνα γέροντα. . . Καὶ τὸ ἐπραξεν ἐπανειλημμένως, μὲ κίνδυνον νὰ παρασυρθῇ, νὰ πνιγῇ καὶ αὐτός. Ἄλλὰ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του, καὶ δὲν ἐσκέφθη ὅτι ἐκουράσθη ἀπὸ τὸν ὑρᾶνθρωπον ἀγῶνα, παρὰ ἀφ' οὐ ἐβεβαιώθη ὅτι τοὺς ἔσωσεν ὅλους καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ὁ κίνδυνος, ὁ πνιγόμενος καὶ ζητῶν βοήθειαν, — τουλάχιστον εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος! Καὶ σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, δὲν θὰ εἶδιδετε τὴν ψῆφόν σας διὰ νὰ βραβευθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

Σας ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η μικρά Ειρηνούλα θέλει να γίνει καλή νοικοκυρά. Και επειδή ήκουσεν ότι αἱ καλαὶ νοικοκυραὶ μαγειρεύουν μόναι τῶν, θέλει καὶ αὐτὴ νὰ μαγειρεύσῃ.

Ἡ μητέρα τῆς λέγει ὅτι εἶνε πολὺ μικρὰ ἀκόμη διὰ τέτοιες δουλιές. Ἀλλὰ ἡ Εἰρηνούλα δὲν τ' ἀκούει αὐτὰ καὶ χωρὶς νὰ εἰπη τίποτε εἰς κανένα καταβαίνει εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐκεῖ παρεκάλεσε τὴν κυρὰ-Σταμάταν, τὴν μαγειρίσσαν, νὰ τῆς κάμῃ ὀλίγον τόπον εἰς τὴν φωτιὰν καὶ νὰ τῆς βάλῃ ἐπάνω μίαν χύτραν μὲ ὀλίγον νερόν.

Μέσα εἰς τὴν χύτραν ἡ Εἰρηνούλα ἔρριψεν ἀλεύρι, ὀλίγην ζάχαριν, ὀλίγα κουκουάρια, ὀλίγην σταφίδα, ὀλίγο λάδι καὶ ὀλίγα γαρύφαλα. Ἦθελε νὰ κάμῃ ἕνα εἶδος πουδίγγας, ὀλωδιόλου τῆς φαντασίας τῆς μίαν πουδίγγαν, ἡ ὁποία νὰ τρώγεται ἐν ἀνάγκῃ καὶ ὡς σουπα ἢ ὡς χαλβάς. Καὶ διὰ νὰ γίνει ἀκόμη καλλίτερα, κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς, ἔρριψε μέσα καὶ ὀλίγον μαϊνάνον, καὶ ἕνα κρομμυδάκι καὶ δύο τρεῖς μαρίδες ποῦ ἔτυχε νὰ εὔρη καὶ ὀλίγον κιμῶν ἀπὸ τὸ βραστόν κρέας, ποῦ εἶχε μείνῃ ἀπὸ τὸ μεσημέρι, καὶ ὀλίγον πιπέρι καὶ πολὺ-πολὺ ἀλάτι. Κάποιος μοῦ εἶπε ὅτι ἔρριψε μέσα καὶ δύο-τρεῖς μαύρες χάνδρες, ποῦ εἶχεν ἡ Εἰρηνούλα· ἀλλὰ αὐτὸ δὲν το πιστεύω...

Τελοςπάντων ἀφ' οὗ ἔγεινεν (ἡ ἐνόμισεν ἡ Εἰρηνούλα ὅτι ἔγεινεν,) αὐτὸ τὸ πρωτότυπον φαγητόν, τὸ ἐκένωσεν ἀχνιστόν καθὼς ἦτο μέσα εἰς ἕνα πιάτον, ἐπῆρε ἕνα πηροῦν (διότι κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς μὲ πηροῦν ἔπρεπε νὰ το τρώγουν) καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν τραπέζιαν, ὅπου ἦσαν μαζευμένοι ὅλοι οἱ συγγενεῖς τῆς.

— Νὰ το! ἔτοιμο! ἐφώναζεν, ὑψόνοουσα τὸ πηροῦν θριαμβευτικῶς. Καὶ ἔδωσεν εἰς ὅλους νὰ το δοκιμάσουν.

Ἐννοεῖται ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ φάγῃ ἀπὸ τὴν περιφημὴν ἐκείνην πουδίγγαν, ὅλοι ὁμως προσεποιήθησαν ὅτι τὴν δοκιμάζουν καὶ ὅτι μάλιστα τὴν εὐρίσκουν πολὺ τοῦ γούστου τῶν. Τὶ θαυμάσιον φαγητόν!

Ἡ Εἰρηνούλα ἦτο κατευχαριστημένη.

— Πολὺ ὠραία τὸ ἔκαμες διὰ πρώτην φοράν, τῆς εἶπε τότε ἡ μητέρα τῆς. Ἐλπίζω ὅτι ἄλλην φοράν θὰ το κάμῃς ἀκόμη καλλίτερον καὶ μὲ τὸν καιρὸν θὰ γίνῃς καλὴ νοικοκυρούλα, ὅπως πρέπει νὰ εἶνε κάθε καλὸ καὶ φρόνιμο κορίτσι. Πρέπει ὁμως νὰ μάθῃς προπάντων ἀπὸ τί καὶ τί γίνεται τὸ κάθε φαγητόν, καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐρωτᾷς καὶ νὰκούῃς τοὺς μεγαλύτερους σου.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΩΝΥΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 371)

Ἄν ἐξετάσωμεν τώρα τὰ παρ' ἡμῶν τοῖς Ἕλλησιν ἐν χρῆσει κύρια ὀνόματα, θὰ εὐρωμεν ὅτι ὑπάγονται εἰς τέσσαρας μεγάλας τάξεις. Α' εἰς τὰ Ἑλληνικά, ἀρχαῖα καὶ νεώτερα: Ἀγαμέμνων, Περικλῆς, Ὀμηρος, Τηλέμαχος, Κίμων, Κρίτων, Θεμιστοκλῆς, Δημήτριος, Θεόδωρος, Γεώργιος, Εὐτέρπη, Ἀθηνᾶ, Πηνελόπη, Ἀναστασία, Διονύσιος, Νικόλαος, Ἀργύρης, Χρυσῆ, Σανθὴ κτλ. κτλ. Ὁλ' αὐτὰ τὰ ὀνόματα (καὶ εἶνε τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἐν χρῆσει,) εἶνε ἑλληνικά· ἔχουν δηλαδὴ ρίζαν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν καὶ εἶτε διατηρήθησαν ἐκ τῆς ἀρχαιότητος, εἶτε ἐσχηματίσθησαν κατόπι (τὰ βυζαντινὰ π: χ:) εἶτε παρελήθησαν ἐκ τῆς ἀρχαίας μυθολογίας καὶ ἱστορίας, εἶτε εἰσῆχθησαν νεωστὶ παρὰ ξένων, οἱ ὅποιοι τὰ ἐδανείσθησαν καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ἐσχημάτισαν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Β' εἰς τὰ Λατινικά: Ἰούλιος, Αὐγουστος, Ἀντώνιος, Καίσαρ, Μάξιμος, Κάμιλλος κτλ. Γ' εἰς τὰ Ἑβραϊκά, εἰσαχθέντα μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ: Ἀδάμ, Ἰωσήφ, Γαβριήλ, Μιχαήλ, Ἄννα, Μαρία, Ἰωάννης, Ἰωάννα, Ἐμμανουὴλ κτλ. (καὶ αὐτὰ ἀποτελοῦν μέγα πλῆθος.) Δ' εἰς τὰ ἐξ Εὐρώπης εἰσαχθέντα, τὰ κυρίως λεγόμενα «ξενικά»: Ἀλφρέδος, Κάρολος, Ροδόλφος, Ἐμμα, Θηρεσία, κτλ.

— Ἄλλ' ἐκτὸς αὐτῶν ὑπάρχουν παρ' ἡμῶν καὶ ὀνόματα μὲ ρίζας ἀραβικάς, τουρκικάς, ἀλβανικάς καὶ ἄλλα τῶν ὁποίων εἶνε ἀγνωστος ἡ καταγωγὴ καὶ ἡ σημασία. Διότι ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν δὲν εἶνε λέξεις κεναὶ ἐκφράζουσι, σημαίνουν κάτι. Δὲν εἶνε βεβαίως ἀνάγκη νὰ σας εἶπω τί σημαίνει Θεόδωρος ἢ Νικόλαος, ἢ Τηλέμαχος, ἢ Χαρίλαος. Ἄλλ' ὅλοι δὲν γνωρίζουν ὅτι τὸ «Αὐγουστος» σημαίνει «σεπτὸς», τὸ «Ἐμμανουήλ» σημαίνει «ὁ Θεὸς μετ' ἡμῶν», τὸ «Ἐβρίστος» σημαίνει «σοδαρός», τὸ «Ἐβδα» σημαίνει «ζωὴ» καὶ καθεστῆς. Ἄλλὰ πολὺ ἐκφραστικώτερα εἶνε τὰ ἐπώνυμα, τὰ ὅποια σημαίνουν τὸ ἐπάγγελμα ἢ ἄλλην τινα ἰδιότητα τοῦ γενάρχου. Π.χ. Βαρελάς, Κρασάς, Φαρᾶς, Γιασεμολαδάς, Ἀνδρειωμένος, Καλλιγᾶς (πεταλωτής), Ξένος, Ψυχογιός, Χατζῆς (προσκυνητής), Λογοθέτης (ἀξιωμα ἐκκλησιαστικόν) Σαμαρᾶς, Παχὺς, Κοντός, Θαλασσινός, κτλ. κτλ. Ἄλλα ἐπώνυμα σημαίνουν τὴν πατρίδα τοῦ γενάρχου: Θηβαῖος, Σαντοριναῖος, Μυκωνίος, Ζακυνθινός, Πολίτης, καὶ πλῆθος τοιούτων. Ἄλλα ἐπώνυμα εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς (εἶτε κύριον, εἶτε ἐπιθετόν) μὲ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 373)

Ἄλλοτε ὡς ἐπώνυμον χρησιμεῖ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς (γενάρχου) κατὰ γενεαλογίαν: Γεωργίου, Νικολάου, Διομήδους, Φωτίου. Ἄν δὲ ὁ γενάρχης ἦτο ἰερὸς προστίθεται καὶ ἡ λέξις κατὰ Παπαγεωργίου, Παπανικολάου κτλ. Τὸ Παπαδόπουλος εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ συνηθέστερα ἐπώνυμα, σημαίνει δὲ υἱὸς ἱερέως. Ἄλλα ἐπώνυμα εἶνε σύνθετα ἀπὸ ἐν ἐπιθετόν (μίαν ἰδιότητα) καὶ ἀπὸ ἐν ὀνομα: Μαυρομιχάλης, Κοντοδήμος, Χατζηνικολῆς, κτλ.

Τέλος θὰ παρατηρήσατε ὅτι ὡς ἐπιτοπλεστόν εἰς πούλος λήγουν τὰ ὀνόματα τῶν Πελοποννησίων, εἰς α τ ο ς τῶν Κεφαλληνῶν, εἰς α κ ο ς τῶν Μαυριωτῶν, εἰς α κ η ς τῶν Κρητῶν κτλ. χρησιμεύοντα πολλάκις εἰς ἐνδείξιν τῆς καταγωγῆς τοῦ φέροντος.

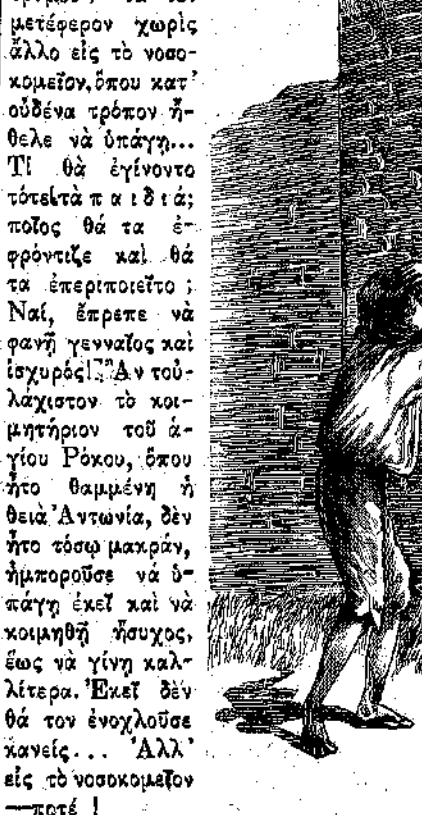
Τίτλους εὐγενείας οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν. Πᾶς Ἕλλην εἶνε εὐγενής—ἀρκεῖ ὅτι εἶνε Ἕλλην. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ παρ' ἡμῶν πολλοὶ οἰκογενεῖαι παλαιαὶ καὶ ἐνδοχοί, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἄλλοτε τίτλους καὶ ἀξιώματα. Εἰς τὴν Ἑπτάνησον λόγου χάριν ὑπάρχουν οἰκογενεῖαι κομήτων καὶ βαρῶνων τριακοσίων καὶ τετρακοσίων ἐτῶν, ἡγεμονικαὶ δὲ εἶνε αἱ οἰκογενεῖαι Μάνου, Μουρούζη, Σούτσου, Μαυρομιχάλη, Μαυροκορδάτου, Ὑψηλάντου κτλ. Μολονοὶ οἱ διακριτικοὶ τίτλοι κατηργήθησαν πλέον παρ' ἡμῶν ἐπισήμως καὶ διακριτικῶς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων δὲν ὑπάρχει, ἐν τούτοις δὲν εἶνε μικρὰ εὐτυχία διὰ τοὺς ἀπογόνους τῶν οἰκογενειῶν τούτων, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν μὲ μεγάλα καὶ ἐνδοχοῦ ὀνόματα. Ἄλλὰ καὶ οἱ φέροντες μικρὰ καὶ ἀσημα οἰκογενειακὰ ὀνόματα ἄς παρηγορηθοῦν. Ἡ ἀτομικὴ ἀξία βαρύνει περισσότερο ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς. Ὁ ἄνθρωπος μόνος τοῦ δημιουργεῖ τὴν θέσιν τοῦ καὶ τὸ ὄνομά του. Ὁ Μέγας Ναπολεὼν, μολονοὶ κατῆγετο ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογενείαν, εἶπε μίαν φοράν «Ἡ εὐγένεια τῆς οἰκογενείας μου ἀρχίζει ἀπὸ ἐμέ!» Τοῦτο ἔμπορεῖ νὰ εἰπῇ πᾶς ἄνθρωπος, ὅταν διὰ τῶν ἰδίων του προτερημάτων τιμᾷ τὸ μικρὸν ἢ μέγαλον ὄνομα, τὸ ὅποιον εὐτυχὴ νὰ φέρῃ.

KIMON ΔΑΚΙΑΝΕ

ΣΠΕΥΔΕ ΒΡΑΔΕΩΣ

Ὅποιος διστάζει κ' ἀναβάλλει κ' ἀρχίζει σὸν τελεωμένον ἄλλοι, τοῦχουν κρεμάσθ' ἀποφασίῃ. Ὅποιος μὲ σέψ' ἀποφασίῃ κ' ἐγκαίρως τὴ δουλειὰ του ἀρχίσῃ, ἐννιά ἑτά δέκα θὰ κερδίσῃ. † Γ. Μ. ΒΙΖΗΝΟΣ

Ἡ τελευταία αὐτῆ συμφορὰ θὰ ἦρκει νὰ καταβάλῃ ἐντελῶς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ὑπέφερε τόσα ἔως τώρα. Ἄλλ' ὁ Φίλιππος δὲν κατεβάλλετο. Ἡ φυκτικὴ δύναμις ὑπεστήριξε τὸ ἀσθενὲς ἐκεῖνο σῶμα. Ἐσκόπετο ὅτι ἔπρεπε νὰ νικήσῃ, ὅτι ἔπρεπε νὰ πάσῃ θανάμει νὰ νικήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του. Ἐάν ἐπιπτεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, θὰ τον μετέφερον χωρὶς ἄλλο εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου κατ' οὐδὲνα τρόπον ἤθελε νὰ ὑπάγῃ... Τὶ θὰ ἐγένοντο τότε; τί παρὰ εἰδία; ποιος θὰ τα ἐφροντίζε καὶ θὰ τα ἐπεριποιεῖτο; Ναι, ἔπρεπε νὰ φανῇ γενναῖος καὶ ἰσχυρός! Ἄν τούλαχιστον τὸ κοιμητήριον τοῦ ἀγίου Ρόκου, ὅπου ἦτο θαμμένη ἡ θεὰ Ἀντωνία, δὲν ἦτο τόσῳ μακρὰν, ἤμποροῦσε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ καὶ νὰ κοιμηθῇ ἡσυχος, ἕως νὰ γίνῃ καλλίτερα. Ἐκεῖ δὲν θὰ τον ἐνοχλοῦσε κανεὶς... Ἄλλ' εἰς τὸ νοσοκομεῖον — ποτὲ!

Ὅταν εὐρέθη ἐν ἀσφαλείᾳ — ἀδελφ. Καλίνα... ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος. (Σελ. 382. Σελ. 6')

ὁ Φίλιππος ἐπλησίασε τὸ κιγκλιδωμά καὶ ἐκύτταξε μέσα εἰς τὸν κλῆρον. Ἡ ἀδυναμία του ἦτο τόσῳ μεγάλη ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ στέκεται ὀρθός. Ἐκάλθησε λοιπὸν ἐκεῖ ἔξω καὶ ἐβλεπε. Πλῆθος πτηνῶν ἐπετρύγιζον ἀνάμεσα εἰς τοὺς κλάδους. Μεταξὺ αὐτῶν διέκρινεν ἕνα Καρδινάλιον καὶ ἕνα Σκόπτην. Ἐξαφνα ὁ τελευταῖος αὐτός διὰ φωνῆς δικαιούσης, κρυσταλλίνης, ἐτόνισεν ἐν ἄσμα χαρᾶς καὶ θριάμβου καὶ ἀνοίξας τὰς πτέρυγας, ἐξεπέταξεν. Ὁ Φίλιππος ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο. Ἦτο ἄρα γὰρ ὁ Σκόπτης του, ὁ παλαιὸς του φίλος; Δὲν ἤξευρε... ἀλλὰ πόσον ἤθελε νὰ τον ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ὑψοῦτο καὶ ὅθεν ἔφθανεν ἡ φωνὴ του, ἀσθενεστέρᾳ ὀλονέν, ἀλλὰ ἐτοιμαζομένη νὰ καθάρισῃ τὴν εἴσοδον.

Πόσον ήτο δροσερός και σκιερός ο κήπος! Τι ώραται ευωδία εξεχόνοντο από όλα εκείνα τα άνθη! Πόσον έλαμπεν ή χλόη από την δρόσον! Κάθε φύλλον έφαινετο ως άδαμαντοκόλλητον. Παράδεισος ήτο ο κήπος εκείνος!.. "Ω, ως τον άφριναν να εισέλθω και να καθήση ολίγον εις την σκιάν του ήγαπημένου του δένδρου... Το έβλεπεν από μακράν, έβλεπεν ακόμη και τα πρόσωπα, τα όποια επηγαίνοντο εις την βεράνδαν της οίκιας. Εκεί μέσα εις άνθροπον ύψηλός, μελανείμων, εβημάτιεν επάνω κάτω με σοβαρότητα... Ποιος να ήτο;

Ενώ ο Φίλιππος εκύτταζε προς τα εκεί, ειδεν εξαφνα να προβάλλη εις την στοάν μια λευκή και ώραιότατη μορφή... "Ητο νεάνις; ήτο άγγελος; Δεν θα ή δυνατό ναποκριθώ... Μια μαύρη ήλθεν εις προπάκνησίν της και τη προσέφερε μιαν άνθοδέσμη από λευκά άνθη με ταινιάς λευκάς. Η νεάνις την έλαβε με κίνημα γλυκύ και χάριεν· κατόπι με ήμερον βήμα κατήλθε τας βαθμίδας της βεράνδας, ακολουθουμένη από την μαύρην και από ένα μεγάλο σκύλον...

"Όταν έφθασε πλησίον του σοβαρού κυρίου, έσταμάτησεν. Εκείνος τότε παρήμερίσε τον πέπλον, ο όποιος εκάλυπτε το πρόσωπον της νεάνιδος με τα λευκά, και την έφίλησεν εις το μέτωπον με τρυφερότητα... Τότε ή μικρά πομπή διηυθύνθη προς την κιγκλιδωτήν θύραν.

"Η νεάνις εβάδιζεν έλαφρά επί της άμμοστρώτου δειδροστοιχίας, συγκρατούσα με προσοχήν τας πτυχάς του πέπλου της, από φόβον μή της τον ξεσχίσουν αι άκανθαί των ροδωνιών... Βεβαίως θνητή δεν ήτο ή κόρη εκείνη. "Ητο πνεύμα, μορφή άλλο κόσμου, άγγελος του Παραδείσου. Ο Φίλιππος την έβλεπε με έκστασιν, ενώ επροχώρει προς αυτόν με τον χιονόλευκον πέπλον της και με τον στεφανον των λευκών ρόδων, ο όποιος εκόσμηι την κεφαλήν της.

Ωνειρεύετο τάχα ή μήπως ήτο νεκρός; Μήπως ήτο όπτασίς της αιωνιότητος εκείνη την όποιαν έβλεπε; Διότι δεν ή δυνατό ναμριβάλλη: ή μορφή ή διαφανομένη υπό τον πέπλον, ήτο ή μορφή της Δέας με το γλυκύ της εκείνο και συγχρόνως σοβαρόν μειδιημα. "Αλλά μήπως και ή μαύρη, ή όποια την συνώδευε δεν ήτο ή Κελίνα;... "Ω, βεβαίως, να την! εινε ή Κελίνα... Μα πώς; είχαν λοιπόν αποθάνη και αι δύο και είχαν μεταβή εις την κατοικίαν των μακάρων, εις τον Παράδεισον; "Αλλά να και ο Χόμος μαζί των, ο γηραιός και πιστός Χόμος της Δέας... "Ω, ως ήτο δυνατόν να τας κάμη να τον ίδούν και να τον γνωρίσουν! "Ω, ως ήτο δυνατόν να τας έγίση και να ειπή: "Ιδού εγώ, ειμαι ο Φίλιππος!

Και άκούει τον τριγμόν της κλειδός...

ή κιγκλιδωτή θύρα άνοίγει στενάζουσα, και μια φωνή πνιγομένη από την συγκίνησιν ανακραίει:

— Δέα! Κελίνα!

Και εξ αποστάσεως, ή όποια τή φαίνεται άπειρος, άκούει ο Φίλιππος αυτās τās λέξεις, ως να τή ήρχοντο από τον ουρανόν:

— Είνε ο Φίλιππος!... ο Φίλιππος!...

Έκτεινει προς τα εμπρός τας άδυνατούς του χείρας... Το κλονούμενον σώμα του περιβάλλεται άμέσως από δύο ισχυρούς βραχίονας και ο Φίλιππος ευρίσκειται μέσα εις μίαν θερμήν και ευρωστον άγκάλην, την όποιαν αισθάνεται πλήρη αγάπης. Και ή άγκάλη αυτή τον σφίγγει δυνατά, ενώ μία χείρ άπαλλή λαμβάνει την ιδιήν του και μία γλυκεία φωνή επαναλαμβάνει:

— Είνε ο Φίλιππος!... ο Φίλιππος!...

Τότε αισθάνεται ότι μεταφέρεται — πού και αυτός δεν ήξεύρει, — μέσα εις την θερμήν εκείνην και φίλην άγκάλην, ενώ τον ναναρίζει ο ψίθυρος των φύλλων και το άσμα των πτηνών...

(*Έπεται συνέχεια)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΘΗΜΟΣΥΝΗ ΜΕΤΑ ΑΕΥΤΟΤΗΤΟΣ

Αναγνώσατε την κατωτέρω επιστολήν, την όποιαν ο Βενιαμίν Φραγκλίνος (ο μέγας άμερικανός επιστήμων, πολιτικός και φιλόσοφος,) έστειλε ποτε προς δυστυχί, επικαλεσθέντα την συνδρομήν του.

Εν από τα δυσκολώτερα πράγματα εινε να κάμη κανείς την ελεημοσύνην με τρόπον, με λεπτότητα. Υπάρχουν άνθρωποι πτωχοί, άλλ' αξιοπρεπείς, οι όποιοι προσβάλλονται όταν τους θεωρήσῃ κανείς ως κοινούς επαίτας και αποκρούουν την δωρεάν, μολονότι έχουν μεγάλην ανάγκην αυτής. Προς τοιούτους δυστυχείς ανθρώπους δεν θα ήξευρε κανείς με ποιον τρόπον θα ήμπορούσε να φανή ευεργετικός και έλεήμων, χωρίς να πληγώση την φιλοτιμίαν των. Να τοις χάρισῃ τα χρήματα; Θα ήτο απότομον και προσβλητικόν. Να τοις τα δώσῃ ως δάνειον με προθεσμίαν ώρισμένην; Θα ήτο σκληρόν. Να τοις παραγγείλῃ εργασίαν και να τοις την προπληρώσῃ; "Αλλά πολλοί κίς ο έχων ανάγκην συνδρομής δεν εινε εις θέσιν να κάμη καμίαν εργασίαν, της όποιας θα είχαν ανάγκην ο θέλων να τον έλεήσῃ.

"Ιδού λοιπόν κατα ποιον αξιοθαύμαστον τρόπον υπερέκαμψεν όλους αυτούς τους σκοπέλους ή αγαθότης και ή λεπτότης του μεγάλου Φραγκλίνου:

«Έλαβον την από 15 τρέχοντος έπι-

στολήν σας, — έγραφε προς τον προστατευόμενον του, — με το έσώκλειστον ύπόμνημα. Η εξιστόρησις των δεινών σας με κατελύπησε. Σας στέλλω μετά της παρούσης δέκα χρυσά εικοσάρραγα. Δεν έχω την αξίωσιν να σας χάρισω αυτό το ποσόν· σας το δανείζω μόνον. "Όταν θα επιστρέψετε εις την πατρίδα σας, θα κατορθώσετε βεβαίως να εύρετε, χάρις εις την αγαθήν σας φήμη, καμίαν εργασίαν, και θα δυνηθήτε με τον καιρόν να πληρώσετε όλα σας τα χρέη. Τότε, αν συναντήσετε κανένα τίμιον άνθρωπον, ευρισκόμενον εις την οικονομικήν στενωχώριαν, εις την όποιαν ευρίσκασθε σεις σήμερα, λάβετε την καλωσύνην να μ' έξωφλήσατε, δανείζων προς αυτόν το ίδιον ποσόν. "Αλλά συγχρόνως συστήσατέ του να σας έξωφλήσῃ και αυτός κατά τον ίδιον τρόπον, όταν θα του το επιτρέψουν τα μέσα του και όταν θα του παρουσιασθῇ ή ευκαιρία. "Ελπίζω ούτω ότι τα δέκα μου εικοσάρραγα θα περάσουν από πολλὰς χείρας, πριν συναντήσουν κανένα κ α τ ε ρ γ ά ρ η ν, ο όποιος θα λάβῃ την άνάδειαν ναναχαιτίσῃ την πορείαν των...

"Ιδού το μικρόν στρατήγημα, δια του όποιου θέλω να κάμη κάποιον καλόν με όλίγα χρήματα. Δεν ειμαι τόσοσν πολυ πλούσιος, ώστε να έξοδοδέω πολλά δι' άγαθοεργίας. Πρέπει λοιπόν να μεταχειρίζομαι όλίγην πονηρίαν και να επωφελούμαι όσον ήμπορώ περισσότερον από το έλάχιστον, το όποιον διαθέτω. Εύχομαι υπέρ της επιτυχίας των σχεδιών σας και της μελλούσης ύμων ευημερίας.

Β. ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ.»

ΑΛΩΠΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΙΑ

Δεν ειξεύρω, πώς και πού, Ηιάστικε μίαν άλωπουί και την πήγαν με χαρά Σε κλουβί 'στην αγορά. Εκεί πάπια την ματιάζει Κι' άρχινά να την πειράζει:

«Δέ μου λές, Κύρ' Άλωπουί, Πώς επιμάσθηκες και πού;»
 «Κ' είσαι τώρα σάν βουδή,»
 «Πονηρά, μέσ' 'ς το κλουβί;»
 «Έβα τρέξε να με πιάσῃς,»
 «Νά με φας και να χορτάσῃς.»

Και ή πάπια πηδηχτά, Χόρευε, τρά, τά, τά, τά! Τότ' ή άλωπουί 'ς αυτά Μὲ πικρίαν άπαντά:

— «Δέν με βρίζεις σύ, καλή μου,»
 — «Μὲ ύβρίζει το κλουβί μου.»

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΚΕΥΑΣ

Η ΜΥΤΗ ΤΑΣ ΜΑΡΙΑΣ

Είνε μικρή, πολύ μικρή μυτίτσα, — μόλις πέντε έτών. "Ολίγον υπερήφανη μυτίτσα, — άλλ' αθάδης διόλου.

Μιά μυτίτσα, πολύ εύθυμη, ή όποια συχνότατα ζαρόνει χαριτωμένα δια να γελάση μαζί με τον καλόν της φίλον: το ροδόχρουν στοματάκι.

"Αγαπή την καθαριότητα και την τάξιν αυτή ή μυτίτσα· δι' αυτό έχει μεγάλες φιλίες με το μανδήλι και μεγάλην άποστροφήν προς τα δάκτυλα.

Είνε πολύ ευαίσθητη μυτίτσα, πάντοτε έτοιμη να συγκινηθῇ μαζί με τα μαύρα ματάκια, τους αγαπητούς της φίλους, δια κάθε δυστυχίαν, — είτε προβάτου που έχασε την μητέρα του, είτε πτηνού που έχασε τα μικρά του.

"Αλλά — και πού δεν υπάρχει α λ λ ά; Είνε και λαιμαργή μύτη, πού αγαπά να χώνεται μέσα εις τα κύπελλα του γάλακτος (με πολύν — πολύν ζάχαριν) και μέσα εις τα μεγάλα δοχεία του γλυκού, και πού μορφαίει πολυ περιφρονητικώς, προς τα φαγητά, τα όποια δεν εινε της όρέξεώς της.

Είνε και περιεργή μύτη, ή όποια χώνεται ευχαρίστως εις υποθέσεις που δεν την ενδιαφέρουν.

Είνε μύτη πολυ ευχαριστημένη από τον έαυτόν της, ή όποια ύψονεται με έπαρσιν όταν της κάμνουν επαίνους και χαμηλώνει με πείσμα, υπερβολικά ευαίσθητος και εις την παραμικράν επίπληξιν ή μομφήν.

Ευτυχώς, επειδή μ' έλ' αυτά εινε καλή, πολυ καλή μυτίτσα, κάμνει ό,τι ήμπορεί δια να διορθώσῃ τα έλαττώματά της.

Και αν κρίνη κανείς δικαίως, δεν ήμπορεί βέβαια ναπαιτήσῃ περισσότερα πράγματα, από μίαν μυτίτσαν πέντε έτών. "Εγώ γνωρίζω μύτες πολυ μεγαλύτερες, πού έχουν και μουστάκια άλάμη και όμως δεν έχουν την φιλοτιμίαν που έχει ή μυτίτσα της Μαρίας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Καλέ, μαμά, έλεγε μίαν ήμέραν ο μικρός Νίκος· αυτή ή Σκουρούλα δεν ξέρει τί κάνει.

— Γιατί, παιδί μου;

— Νά, άλαίξει τα φάρμα που μόλις τώρα τα έβγαλαν από τη θάλασσα.

Εστέλλη από τον Τικ-Τακ

* *

"Η διδασκάλισσα προς την μικράν Μαρίαν.

— Λακόν, έννέα επί έννέα τριάντα έξ! Γράφε το εις τον νουν σου να μή το ξεχάσῃς.

Και ή μικρά άφηρημένη πιάνει τον κονδυλοφόρον και λέγει:

— Μά... δεν γράφεται, κυρία!

Εστέλλη από της Γενναίας "Ελληνίδος

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

— ΕΙΣ ούδένα άνελαίφτως θα στείλωμεν την Διάπλαιν του 1897, εάν δεν πληρώσῃ έγκαιρως την συνδρομήν του.

— Παρακαλοῦνται οι συνδρομηταί μας ναναυώσουν έντός του Δεκεμβρίου την συνδρομήν των, επιστρέφοντας συμπληρωμένον το προαποσταλέν Δελτίον Έγγραφῆς μετά του αντίτιμου.

— Τα αντίτιμα των συνδρομῶν άποστέλλεται κατ' εῤθεϊαν προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεως των Παιδων εις "Αθήνας, δια ταχυδρομικῶν έπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων, έντός συστημένης έπιστολής. Ποσά μικρότερα των 5 φράγκων εκ του Έξωτερικοῦ, εινε δεκτά και εις γραμματίσημα.

— Οι εν Ρουμανία συνδρομηταί, αν δυσκολεύονται, να στείλουν άπ' εῤθεϊας τα χρήματα, μη ύπαρχούσης ταχυδρομικῆς συμβάσεως, δύνανται να πληρώσουν την συνδρομήν των προς τους εν Βουκουρεστίῳ Τραπεζίτας κ.κ. "Αδελφούς Χαίτα, αντιπροσώπους της «Διαπλάσεως των Παιδων».

— Πάντες οι συνδρομηταί, παλαιοί και νέοι, των όποιων ή συνδρομή δια το 1897 θα φθάσῃ εις το Γραφεϊόν μας το πολυ μέχρι της 1ης προσεχούς Ιανουαρίου, θα λάβουν μέρος εις την κλήρωσιν των Δώρων της «Διαπλάσεως».

— Τα Δώρα της «Διαπλάσεως», διάφορα άντικείμενα χρήσιμα και βιβλία, άξια εν όλω δραχμῶν 700, θα διανεμηθούσιν δια κλήρου εις 100 συνδρομητάς. Λεπτομερείαι περί των Δώρων έδημοσιεύσαμεν εις το 47ον φυλλάδιον.

— Μη λησμονήτε και τῆ Εσπαθάρια. Έντός όλίγου οι καλλίτεροι μας φίλοι θα λάβουν άγγελίας της Διαπλάσεως, θα δείξουν δε πόσον την αγαποῦν ενεργούντες υπέρ τῆς έγγραφῆς νέων συνδρομητῶν δια το 1897.

ΑΔΕΛΦΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Λαήτε, παιδιά μου. Το προσεχές φυλλάδιον θα εινε δωρεάν και θα περιέχῃ τα ποτελέσματα της Γ' Κυριακής.

Πρώτη — πρώτη ή Μαρτίνα του Φαλήρου μ' έρωτά δια την παιδικήν συναστροφήν, δια την «Μεγάλην Δυναμίην της Διαπλάσεως». Πρέπει να δηλώσῃ προς τον κ. Συρμόπουλον μικρά μου φίλη, ότι επιθυμεί να παρευρεθῇ με τον πατέρα σου και με τον μικρότερον σου αδελφόν. Τα χρήματα δια το εισιτήριον δεν θα τα στείλῃς τώρα. "Απλήν δηλώσῃ μόνον θα κάμη και τίποτε άλλο. "Αργότερα, ως θαπαρισταθούσιν και θα όρισθούσιν πλέον τα της έορτής, τότε θα εκδοθούσιν τα εισιτήρια και θα στείλουν μόνον προς όσους έδηλώσαν ότι έπιθυμούν να λάβουν μέρος. Έν τούτοις ή ίδια της έορτής έγεννε ένθουσιωδώς δεκτή, Λεπτομερείαι θα βῆτε εις το προσεχές φύλλον.

"Ο δε Στέφανος Κότσιος μ' έρωτά (και πολυ δικαίως), αν οι κκ. Συρμόπουλος, Παλλάς και Καθβαδίας εινε εκ των στενῶν μου φίλων, εῤ εκείνον δηλαδή οι όποιοί μου γράφουν συχνά και φαίνονται πάντοτε εις την "Αλληλογραφίαν μου και εις τους διαγωνισμούς. Ναι, φίλε μου· και οι τρεις εινε εκ των τακτικωτέρων. "Αν είχα το δικαίωμα να είπω τα ψευδώνυμά των, θα έβλεπες πόσον γνωστοί και αγαπητοί εινε εις όλους τους μικρούς μου φίλους.

"Οχι, Πέτρα Σκαντάλου, αν ενεγράψῃ συνδρομητήρια τον Μάρτιαν, δεν ένεται ότι ή συνδρομή σου λήγει τέλος Φεβρουαρίου, διότι εξήτησες και έλαβες τα φυλλάδια από 1ης Ιανουαρίου. "Ωστε ή συνδρομή σου λήγει την 31 Δεκεμβρίου — και φρόντισε...

Πολλήν έντοκωσιν μου έκαμεν, "Ελληνίδς Καλλιτέχνις, ή επισκεψῆς σου εις το Μουσείον του Κλονύ. "Ορατότατα περιγράψῃς δια εκείνα τα άρχαία και μεγαλοπρεπή πράγματα που είδες. Η δε ζωγραφική πώς πηγαινει; Ζωγραφίζεις εκ του φυσικοῦ;

Μικράν Μάγισσαν θα σε λέγω τώρα, καλή μου φίλη, άρ' ου κάποιος εκ των συνδρομητῶν μου έμαθε το πρώτον ψευδώνυμόν σου και σ' έκαμε γνωστήν. Λοκόν, σου άρέσει ή έκλογή μου;

"Ω, βέβαια, ή καταστροφή εις τας "Αθήνας, σχετικώς με την φοβεράν καταστροφήν του Πατραϊώς, ήτο μικρά, "Ολίγωτε Ζεθ. Ναι, έπρόμαξα κ' εγώ εκείνον την ήμέραν, διότι εκλημύθησεν ο δρόμος τόσοσν πολυ, ώστε από στιγμῆς εις την στιγμήν το νερόν επινδύνευε να εισρεύσῃ εις τα ύπόγεια μας. Ευτυχώς εις γενναίος άνθρώπος έχώθη εις τα νερά και ήνοιξεν έλασδιόλου τα στόμα των όχητων και ούτω το κακόν άπεσοδίσθη.

Μά τι φοβερός αυτός ο Τσι-Τσι-Μπούμ-Μπούμ! Μά τι φοβερός εις το νανακαλύπη τα ψευδώνυμα! Φαίρον ήλιε!

"Η Ναυτοπόδλα πηγαινει εις το "Οδεϊόν και μου γράφει: "Τούτο, φιλήτατη Διάπλασις, εις τί το χρωστώ. Είχεν αποφασισθῇ το καλοκαίρι να κάμη μαθήματα με τον άρχαϊόν μου Διδάσκαλον, άλλ' ότε άνέγνωσα εις τους γονεῖς μου την περι "Οδεϊου επιστολήν του κ. Φαίδωνος, τους εκλόμισα όλιγον, κατόπι με την ρητορικήν μου τους έκατάφερα να με αφήσουν να πηγαινω και τώρα ειμαι κατενευσιωσμένη.» Κ' εγώ χαίρω πολυ δι' αυτό, Ναυτοπόδλα μου.

Ανεκτίμητος αυτή ή Βασίλισσα των Μελοσοδών! Με την ευχλωσίαν της ένθουσιάζε

